

Grace
BURROWES

*Arabé
z Balfouru*

Grace
BURROWES

*Arabě
z Balfouru*

2014

Copyright © 2012 by Grace Burrowes
Translation © 2014 by Alena Horváthová
Cover design © 2014 by GALATEA

Veškerá práva vyhrazena.

Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena
bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu THE BRIDEGROOM WORE PLAID,
vydaného nakladatelstvím Sourcebooks Casablanca, Naperville 2012,
přeložila Alena Horváthová
Sazba: Karel Kaltrop
První vydání v elektronické podobě
Vydalo Nakladatelství GALATEA, s.r.o.,
v březnu 2014

ISBN 978-80-87910-19-1

*Tato kniha je věnována rodinám skotských emigrantů,
a to jak těm, kteří opustili své domovy, tak těm, kteří zůstali.
Rovněž mému pradědečkovi, Johnu MacDonaldovi,
který ve svých třinácti letech odjel z domova,
aby začal lepší život v Novém světě.
Nový svět tak získal, ale Skotsko ztratilo.*

1

„Se nepopíratelnou pravdou, že svobodný, rozumný a dobře vypadající hrabě není v pozici, aby si mohl vybrat ženu bez řádného věna.“

Ian MacGregor si v duchu neustále opakoval slova tety Eulalie. Ta slova měla nádech starodávných časů, ale vlastně byla poplatná i dnešní době.

Zatímco Ian pozoroval dvojici chichotajících se blondatých krás, které v doprovodu svých vážných gardedám a dvou gentlemanů vystupovaly z vlaku, v duchu se modlil, aby jeho hraběnka nebyla plachá, nicméně ani rozkazovačná, ale prostě naprosto jiná –, i když přesně nemohl říct jaká.

Jeho žena může být prostá a vlídná. Může být ve věku, kdy děvčata opouštějí školní škamna, nebo třeba dávno po rozpuku mládí. Může být nesmělá nebo odvážná, krásná nebo naprosto obyčejná. Na ničem z toho až tolik nezáleží, protože musí být především *bohatá*.

A kdyby jeho nevěsta byla skutečně hodně bohatá, pak by mohla být i – Bože pomáhej jemu i všem, kteří jsou na něm závislí – *Angličanka*.

Pro dobro jeho rodiny, celého klanu a země, kterou vlastní, si hodlá vzít Angličanku s velkým věnem. Kdyby návdavkem dostal i něco z toho, co by u své ženy preferoval on osobně – skromnost, lojalitu, laskavost a smysl pro humor –, pak by byl tím nejšťastnějším mužem na světě.

V soukromí svých myšlenek si však musel přiznat, že by u své ženy ocenil vášnivost a něžný cit k vysokému, černovlasému Skotovi se zelenýma očima, což by však zřejmě chtěl příliš. Zatímco čekal na své dva bratry, Gilgallona a Connora, kteří se

k němu snažili protlačit přes dav lidí na železniční stanici, odsunul své neradostné myšlenky do pomyslné komůrky, ve které byly uzamčeny jeho chmurné představy.

„Já si беру tu vysokou blondýnu,“ zamumlal Gil jako muž, který si vybírá vhodnou klisnu, na níž by mohl vyrazit do boje.

„Tak já tedy tu malou,“ utrousil Connor a zdálo se, že je mu to naprosto jedno.

Ian zcela chápal jejich strategii. Bratři budou flirtovat se slečnou Eugenií Danielsovou a její mladší sestrou Hester Danielsovou, zatímco Ian se ukáže jako dokonalý gentleman. Jeho úkolem bude nabídnout rámě dvěma gardedámám, které v tichosti stály stranou.

Ian se odloučil od svých bratrů a s přívětivým úsměvem pošel kupředu.

„Pánové, dámy, vítám vás v Aberdeenshiru!“

Před blondýnky vystoupil starší muž. Chlapík se honosil bujným knírem, nadutým břichem a vybranými způsoby. „Willard Daniels, baron z Altsaxu a Gribbonu.“

Baron se mírně uklonil, čímž dal Ianovi znát, že si je vědom nadřazeného postavení svého hostitele.

„Balfour, k vašim službám,“ Ian si s mužem dobrosrdečně potřásl rukou. „Vítejte vy i vaše rodina, barone. Teď, kdybyste mi laskavě představil své dcery a syna, já vás seznámím se svými bratry a můžeme se vydat na cestu.“

Zatímco se odehrávala nezbytná konverzace, Ian se takticky věnoval své budoucí nevěště. Vyšší blondýna, Eugenie Danielsová, která se měla stát jeho svatební kořistí, se červenala a naučeně koktala prázdné zdvořilostní fráze dobře vychované mladé dámy. Nezdála se být zdráhavá ani nikterak odtažitá, takže se jí mohl bez obtíží věnovat a dvořit se jí.

A to by skutečně měl. Musí to udělat už pro dobro své rodiny.

Connor a Gil souhlasili s tím, že i oni budou předstírat přívětivost, ačkoliv u Cona to nevypadalo příliš důvěryhodně. Con přestál celé představování téměř bez jediného slova, skoro se neusmíval, i když Ian věděl, že si je stejně jako on vědom důležitosti jejich šarády.

Daniels neurčitě kývl směrem, kde stály obě gardedámy. „Má švagrová, paní Julie Redmondová. Má neteř, Augusta Merricková,“ řekl a poté se ihned obrátil k mužům, kteří na nástupišti vykládali horu zavazadel. Díkybohu že Iana napadlo vzít větší kočár. Angličané si potrpí na parádu. Baronův syn, Colonel Matthew Daniels, se omluvil a šel dohlédnout na nakládání zavazadel.

„Dámy,“ Ian nabídl rámě oběma starším ženám, „bude mi ctí doprovodit vás.“

„To je od vás milé,“ řekla menší žena a zavěsila se do něho. Paní Redmondová byla velice krásná dáma s dokonalou pletí, s velkýma hnědýma očima a hustými kaštanovými vlasy, které jí vykukovaly zpod fialkového klobouku. Ian hádal, že jí může být asi tak třicet. Krásný věk pro ženu. Con by řekl, že se jedná o ženu v nejlepších letech.

Když Ian nabídl rámě druhé ženě, všiml si, že v jedné ruce drží zavřenou krabici na klobouky a v druhé kabelu.

Paní Redmondová se natáhla pro krabici na klobouky. „Gus, dej mi Ulyssese.“

Z krabice se ozvalo vrčení a prskání.

Ian náhle pocítil silnou chuť na doušek něčeho silnějšího. Pochopil, že nebude hostit jen bohaté Angličany, ale i jejich vzteklé kočky.

„Vzala jsem si s sebou svého miláčka,“ řekla vyšší dáma – slečna Merricková a pevně objala krabici, jako by se bála, že se kočka může dostat ven a vzít do zaječí.

„Možná bych mohl nést vaši krabici já. Pak bych vás doprovodil ke kočáru,“ řekl Ian a znovu jí nabídl rámě.

Dáma naklonila hlavu na stranu a podívala se na něho očima barvy hořce. Ta barva byla v naprostém rozporu s jejím odevzaným postojem, pobledlou tváří, s nudně černými vlasy, povadlým šedým hedvábím jejího staromódního klobouku, a dokonce s netrpělivostí v jejích očích.

Tak překrásné oči ve spojení s touto nevýraznou ženou byly jak požehnáním, tak prokletím. Nějakým zvláštním způsobem ji urážely, vysmívaly se jí a vynášely na povrch všechny její nedostatky.

Přes ramena měla přehozenou obstarožní šálu.

Lem obnošených šatů sahal o několik centimetrů výše nad obnošenými střevíci, než udávala poslední móda.

Kočka se urputně snažila dostat ven z krabice.

Na pravé ruce jí z díry v rukavičce vykukovaly dva prsty.

Ian zíral do těch uhrančivě modrých očí a uvědomil si, že navzdory stylu oblékání a prvnímu dojmu je slečna Merricková mnohem mladší, než se zdálo.

„Pojďme, Gussie,“ řekla paní Redmondová a znovu se natáhla, tentokrát pro kabelu. „Musíme nastoupit do kočáru. Už se nemohu dočkat, až uvidím dům lorda Balfoura.“

„A já se nemohu dočkat, až vás v něm provedu.“ Ian se na ženy usmál a koutkem oka zaznamenal, že Gil a Con právě pomáhají dámám do kočáru.

Obloha byla modrá, jen tu a tam se vznášel malý bílý obláček, jenže byli ve Skotsku na vrcholu léta, kde je počasí velmi proměnlivé a nepředvídatelné.

Slečna Merricková konečně položila ruku v rukavičce – tu s dírou – na jeho předloktí a hlavou kývla ke kočáru.

Náhle se podobala skutečné dámě, která dává rozkazy bez jediného slova. Ian se tedy začal důstojně přibližovat ke kočáru, jak si to vyžadovala hrdá chůze slečny Merrickové. Najednou pocítil prudké sympatie ke kočce, která celému okolí dávala hlasitě najevo svůj nesouhlas s tak potupným zacházením.

Paní Redmondová byla naštěstí přívětivější povahy.

„Bylo to od vás velice milé, že jste nás přišel přivítat osobně, lorde,“ řekla paní Redmondová. „Eulalie nám prozradila, že jste v širokém okolí znám svou pohostinností.“

„Teta Eulalie obvykle přehání, ale doufám, že tentokrát má pravdu. Jste našimi hosty a skotská tradice z Vysočiny nám velí, abychom s vámi zacházeli jako se členy rodiny.“

„Takže jsme na Vysočině?“ zeptala se slečna Merricková. „Je tady docela chladno.“

Ian si všiml, jak se rozhlíží po okolních kopcích.

„Neexistují hranice, které by přesně vymezovaly území Vysočiny, slečno Merricková. Narodil jsem se a vyrostl v horách na západě, takže mé způsoby pocházejí z Vysočiny. A podle

zvyklostí je zdejší kraj skutečně považován za území Vysočiny. Vždyť u nás každý měsíc v roce alespoň několik dní sněží," řekl se smíchem.

Neuvěřitelně krásné oči po něm šlehly nedůvěřivým pohledem. Snažil se pojmenovat, co v jejích očích vidí: opovržení, možná zvědavost, trochu skryté odvahy.

Chytrost, pomyslel si nakonec. Byla to přesně ta chytrost, kterou potřebovala k tomu, aby jako chudá příbuzná dokázala přežít z charity své rodiny. Ian tento stav dobře znal, protože ho dlouhou dobu okoušel na vlastní kůži.

„Jak se vlastně přihodilo, že žijete v Aberdeenshiru?“ zeptala se paní Redmondová, když se blížili k vozu.

Nevinná otázka přinesla vzpomínky na utrpení a zoufalství. „Je to hlavní sídlo našeho hrabství. Dospěl jsem a bylo načas, abych se podíval do skutečného světa.“ *A poznal něco jiného než pole plná brambor, zelená údolí a ponuré pohřby.* Pomohl dámám nastoupit do kočáru, a tak se mu na malou chvíli ocitla v ruce krabice na klobouky. Soucit s nebohým zvířetem v něm rychle rostl. Vždyť ta kočka má v překrásném malém vězení sotva tolik místa, aby se otočila.

Ian dobře věděl, jaké to je.

Podal kočku nahoru kočímu, zavřel dveře a sám se vyšvihl na Hanibala, poněvadž jeho dva bratři už byli oba v sedlech. Kočí Donal počkal, až všichni tři vyrazí, a dal jim hodný kus cesty náskok, aby nemusel polykat prach z cesty, který se v oblaku valil za nimi.

Konečně všichni opustili rušnou železniční stanici a nechali za sebou hluk lokomotiv, které odpouštěly páru, kakofonii pozdravů a loučení, dupání a frkání koní, kteří byli stejně tak netrpěliví jako Ian a nemohli se dočkat, aby už byli daleko od všeho toho hemžení a ruchu.

„Tak co mi můžete říct?“ zeptal se Ian svých bratrů, když zvolnili tempo. Koně měli za sebou dlouhou cestu, a aby v pořádku dojeli do Balfouru, potřebovali si odpočinout.

„Mladší dcera, Hester, je neškodná, ale není hloupá,“ řekl Connor. „Zřejmě jí je jasné, že musí počkat, dokud se neprovdá starší sestra. S tou nebudou problémy.“

„Raději na to dohlédni.“

Connor přikývl. Už dávno rezignoval a věděl, že bude muset tančit a flirtovat s další anglickou dívkou.

„Gile, co moje budoucí nevěsta?“

Gil si upravil otěže, napřímil se v sedle a odfrkl si. „Je krásná, což bude činit manželský život poněkud snesitelnější. Alespoň ve dne.“

„Co tím chceš říct?“

Gil se ušklíbl. „Je... nervózní. Upjatá, ale mnoho žen dobře nesnáší dlouhé cestování vlakem. Po pěti minutách ve společnosti slečny Danielsové opravdu nemohu činit závěry.“

Gil byl obdařen štědrú dávkou vrozeného šarmu, a navíc okouzlujícím blondatým zjevem. Pokud je v slečně Danielsové trochu více inteligence, než se na první pohled zdá, pak je právě on tím správným mužem, který to odhalí.

Con se mračil. „Před několika generacemi to byli *MacDanielsové*.“

„Jenže teď jsou Danielsové,“ řekl Ian. „Mějte uši i oči otevřené. Ta menší gardedáma mi připadá příjemná, ačkoliv tyhle typy bývají často nepředvídatelné. Ta vyšší zřejmě v životě nemá příliš mnoho potěšení.“

Con se pousmál. „To by mohlo být výhodou.“

„Mohla by se stát naším spojencem,“ usoudil Ian. „Pokud shledá skotského hraběte dostatečně vhodným, aby se mohl oženit s její sestřenicí, pak by nám tučné anglické věno mohlo spadnout přímo do klína.“

Conův úsměv se rozplynul. „Přece musí existovat nějaký jiný způsob.“

„Jenže neexistuje,“ řekl Gil unaveně. „Díky bohu že se Skotsko stalo v letních měsících oblíbeným místem, zvláště pak Vysočina. Platící hosté jsou jediní, kteří nás drží nad vodou. Bez nich bychom už byli na lodi a mířili do Nového Skotska. Jenže peněz není dost, abychom z nich zaplatili opravy na Balfouru.“

„Vedeme si dobře,“ řekl Ian. Jenže i on věděl, že stačí jedna špatná úroda, nemoc ve stádě, další daně z Londýna a všechno bude jinak. A i když jim příbuzní z Nového světa poslali spoustu peněz, stále to bylo málo.

„Celý život budeme tančit a flirtovat,“ prohlásil Con. „Pomalu si začínám myslet, že nejlepší bude loď do Kanady.“

Jako nejmladší z bratrů přišel Con z hor teprve nedávno, ale už toho všeho měl dost. Tahle šaráda se nezamlouvala ani jednomu z nich, ale na Cona měla mnohem více zničující účinky než na Gila nebo Iana. Con miloval koně a volnost a mnohem lépe se cítil mezi zvířaty, než když měl v kiltu popíjet čaj.

„Kdo bude první!“ zvolal Gil a prudce pobídl svého koně. Con tryskem vyrazil za ním, zatímco Ian držel Hanibala zpátky.

„Jen klid, starouši. Chlapík tvého věku nemá zapotřebí hnát se dopředu jako nějaký blázen, který si chce srazit vaz.“

Když kůň uslyšel Ianův konejšivý hlas, uklidnil se a pomalu pokračoval klidným tempem. Oba byli příliš staří na to, aby se hnali kupředu jako zběsilí, ale když se Ian otočil a zahlédl blížící se kočár, přece jen pobídl koně a vydal se za svými bratry.

„Můj ty bože, zdejší muži jsou tak vysocí!“ prohlásila Hester s obdivem.

„A... urostlí,“ dodala Julie. „Velmi, velmi urostlí.“

„Ale no tak, teto, snad ses nám tady nezakoukala,“ řekla Eugenie se smíchem. Byl pryč její znuděný výraz, který u ní Augusta tak často vídala, a vystřídal ho upřímný smích.

„Občas neuškodí trochu se pobavit,“ prohlásila Julie. „Gus, to skotské ovzduší ti do tváří vehnalo zdravou barvu. Jistě to je dobrá předzvěst našeho pobytu.“

„Nemyslím si, že je zdravá barva v mých tvářích tak důležitá, abychom se kvůli tomu museli trmácet takovou dálku,“ odvětila Augusta. „Divila bych se, kdyby nás ten výlet všechny nepoznamenal a nezanechal po sobě trvalou bolest v nedefinovatelných částech těla.“

Její poznámka vedla jen k tomu, aby ji Julie nestoudně naváděla k pojmenování oné části těla, nicméně Augusta se odmlčela a rozhodla se pozorovat okolní krajinu. Klikatá cesta vedla zeleným údolím, nad nímž se majestátně tyčily hory beze stromů, což bylo pro Skotsko zcela typické.

Výlet do Skotska rozhodně nebyl Augustin nápad, spíše se od něho všechny snažila odradit, ale byla ráda, že může strávit

nějaký čas se svými sestřenicemi. Willard a Matthew díky bohu usoudili, že jim bude lépe nahoře na kozlíku vedle kočího, kde si budou moci natáhnout nohy, takže Augusta mohla v klidu odpočívat.

Ovšem jen psychicky. Prudké nadsakování kočáru a komíhání se ze strany na stranu činilo fyzický odpočinek nemožným.

„Krásná krajina,“ řekla Eugenie ze svého místa vedle Augusty. „Už chápu, proč si Její Výsost vybrala Skotsko k místu své soukromé rezidence.“

Možná poklidná nebo zádumčivá, ale krásná rozhodně není. „Svým způsobem je jistě přitažlivá, ale to je i Kent.“

V modrých očích Eugenie se mihl podivný stín. Stín, který by Augusta nazvala zoufalstvím, kdyby ho však musela pojmenovat.

A nad čím by si nejspíš tak krásná anglická dívka po třech vydařených sezónách musela zoufat?

„Můžeš být ráda, že tě nenutí usmívat se před každým urozeným gentlemanem s titulem, drahá sestřenice.“ Genie odvrátila hlavu a podívala se z druhého okna. „Pochopitelně že oceňuji, že jsi opustila svou růžovou zahradu a doprovodila mě a Hester, ale skutečně je tato povinnost tak obtížná? Vždyť nemusíš dělat nic, jen se procházet v zahradách a tančit s bratry lorda Balfoura.“

„Ne, to rozhodně není, i když víš, že netančím.“

„Ale tančíš.“ Ta slova přišla od Julie. Zrádce. „Pokud si vzpomínám, tak dokonce velice ráda.“

„To bylo snad před celým staletím. Tehdy jsem neměla na výběr.“

V kočáře se rozhostilo ticho a Augusta se zamyslela. Cožpak je skutečně jejím jediným posláním, aby ve svých sestřenicích zabila veškeré naděje na šťastný život, který se jí osobně nedostával? Cožpak když ona neměla štěstí, znamená to snad, že ho nebudou mít ani ony?

„Líbí se ti lord Balfour, Genie?“ zeptala se Hester tiše. Poněvadž Augusta seděla hned vedle, všimla si, jak se dívka celá napjala.

„Sestřenice Augusta netančí,“ řekla po chvíli Genie, „a já se nehodlám provdat za naprostého cizince jen proto, abych získala titul. Jsem si jistá, že je lord Balfour velice pozoruhodný gentleman, ale já tady nejsem proto, abych se stala jeho hraběnkou.“

Její tón nasvědčoval tomu, že by všechny pozoruhodné gentlemany s tituly nejraději poslala do temných hlubin pekel.

„Papá s tebou zřejmě nebude souhlasit,“ upozornila Hester. „My obě se provdáme kvůli titulu. Slyšela jsem, jak se o tom baví s mamá.“

„Pak si můžeš skotského hraběte vzít ty.“

Zdálo se, že Hester tuto možnost vážně zvažuje. „Je hezký. A vysoký.“

„A urostlý,“ dodala Julie. „Na to nezapomínej. Líbí se mi jeho oči.“

„Možná by sis ho měla vzít ty, teto,“ navrhla Hester se smíchem. „Například já jsem si jeho oči vůbec nevšimla.“

„Má je takové milé,“ pokračovala Julie. „Zelené oči mi na mužích připadají velice atraktivní.“

Můj ty bože, opravdu je má *zelené*. Temně zelené smaragdové oči ohraničené hustými černými řasami, které jen podtrhují tmavý odstín jeho pokožky. Jenže jeho oči nebyly jen milé, jak tvrdila Julie, ale unavené. Unavené životem. Výraz v jeho očích ostře kontrastoval s rozzářeným úsměvem a s nenucenými způsoby.

„Ten s hnědými vlasy mi připadá vážnější,“ řekla Julie. „Ten by se k tobě možná hodil více, Genie. Určitě bude mít také nějaký titul.“

„S hnědými vlasy je Connor,“ vysvětlovala Hester. „Má z nich nejhezčí nos. Gilgallon vypadá, že se více směje, a taky se mi líbí jeho blondaté vlasy. Ale podle přísných rtů bych řekla, že je tvrdohlavý.“

Lord Balfour rozhodně nemá přísné rty. Augusta se zamračila a představila si ho, jak nasedá na koně, usmívá se a poplácává zvíře po šíji. Měl široká ústa, plné rty a na levé tváři se mu dělal dolíček pokaždé, když se usmál. S hustými černými vlasy, které mu cuchal vítr, vypadal jako obraz dokonalosti.

Julie si rozvázala klobouk a položila si ho na klín. „Jak vypadá hezký nos, Hester?“

„Hrdě,“ řekla dívka. „Connor má hrdý nos. Nos dobyvatele. Ne jako ta tenká nedomrlá podivná věc, kterou má místo nosu Richard Comstock-Simms.“

„Má sestra nosům rozumí,“ prohlásila Genie s úsměvem, když už přestali probírat její manželství. „Mohla by si vydělat spoustu peněz tím, že by podle nosů věštila budoucnost.“

„Jenže my spoustu peněz máme,“ namítla Hester. „Vždyť právě proto lord Balfour požádal o tvou ruku. Nebude mi vadit, když budu mít skotské příbuzné, Genie.“

„A proč ne skotského manžela?“ zeptala se Julie, aby zachránila nešťastnou Genii.

„Protože mamá mi nedovolí, abych se provdala dříve než Genie. Kromě toho Genie má za sebou tři sezóny a já jen jednu.“

Augusta zanechala tři ženy svému dohadování a vzájemnému škádlení a v myšlenkách se vrátila k nosu Iana MacGregora.

Na jeho nose rozhodně nebylo nic nedomrlého. Hrdý, to ano, a taky zřejmě aristokratický. Jeho nos byl přesně uprostřed obličeje, jak už nosy bývají, ale byl o kousek větší než běžné nosy a trochu se křivil do tvaru skoby. Věděla to, protože si ho dobře prohlédla, když jí nabízel rámě.

Usmíval se na ni jako starý přítel, i když by ji klidně mohl přehlédnout a nevěnovat jí ani tu nejmenší pozornost. Vždyť byla naprostá nicka, což si o ní lord Balfour zcela jistě myslí. Proč ji jeho laskavost tolik vyvedla z míry, to Augusta nevěděla a ani nemínila plýtvat časem, aby to zjistila.

Kočár jel po silnicích, které zřejmě opravili na počest Její Výsosti, neboť privátní královská rezidence Balmoral se nacházela jen kousek odsud. Právě blízkost panství lorda Balfoura s královskou usedlostí byla důvodem, proč Danielsovi trvali na tom, aby děvčata většinu léta strávila v Aberdeenshiru.

Jako kdyby doufali, že královna Viktorie vykoukne zpoza stromu a bude štěstím celá bez sebe, že se může seznámit s Hester a Eugenií Danielsovými.

Julie si opět nasadila klobouk a pod bradou si uvázala stuhu. Pak vykoukla z okna a nadšeně zvolala: „Jen se podívejte na tu krásu!“

Světlé kameny jižního průčelí se odrážely v odlesku letního slunce, zatímco západní stranu domu pokrýval hustý břechtan. Hlavní vchod strážili dva draci s roztaženými křídly. Z domu dýchala pohoda a klid.

Jako první z kočáru vystoupila Julie. Poté Augusta kývla rukou a nechala jako druhé vystoupit své sestřenice. Venku už na ně čekali usměvaví Skotové, kteří jim ihned nabídli rámě a snažili se je okouzlit svým šarmem. Bylo zapotřebí, aby dámy zapomněly, že za privilegium být hosty lorda Balfoura draze zaplatily svým zlatem.

„Madam?“

Očekávala, že jí bude jako doprovod sloužit její strýc nebo snad bratranec Matthew, ale místo nich se ve dveřích ukázal samotný lord Balfour a nabízel jí ruku, aby jí pomohl vystoupit.

Ruku bez rukavice. Stáhl si jezdecké rukavice a Augusta si všimla, že dokonce i hřbety jeho rukou mají tmavší odstín pokožky, než by shledával vhodným jakýkoliv Angličan.

Konečky prstů položila do jeho dlaně a dovolila mu, aby jí pomohl z kočáru. Všechno šlo dobře nicméně jen do té doby, než plnou vahou dostoupla na kamínek, který se pod její nohou rozdrtil, a ztratila rovnováhu.

Doslova dopadla na lorda Balfoura.

„Jen klid. Držím vás.“

Nemotorně se opřela o jeho hrud, která byla pevná jako skála.

Ačkoliv nutno podotknout, že voněl mnohem lépe než skála. Augusta zaznamenala vůni mýdla, levandule a něčeho kořeněného – možná vřesu.

Byla to čistá a hezká vůně. Rychle se napřímila. „Děkuji vám, lorde.“

„Co takhle Balfoure, co říkáte? Je léto a jsme na míle daleko od Londýna, slečno Merricková.“

Nejistě přikývla. Nazývat muže jeho jménem ani ne hodinu poté, co se seznámili, bylo slečně Augustě Merrickové poněkud nepříjemné, a to bez ohledu na roční období. Ačkoliv musela

uznat, že se jí jeho nabídka líbila. Prozrazovala, že ten vřelý úsměv, který má na rtech, by mohl být upřímný.

„Za chvíli se tady objeví má sestra, Mary Frances, a ukáže vám vaše pokoje. Jsme na venkově, a pokud hosté nemají námitky, dodržujeme zavedenou dobu podávání večeře.“

Mluvil severským přízvukem a Augustě se zdálo, jako by se s každým slovem mazlil.

„Půjdu si brzy lehnout a večeri si vezmu do svého pokoje,“ řekla Augusta. „To trmáčení se vlakem není nic pro mě.“ Tak bude Balfour moci svůj šarm konečně uplatnit na Genii, poněvadž všichni vědí, že právě proto jsou tady.

„Budeme vás u večeře postrádat.“ Došli k hlavnímu vchodu a hrabě se uklonil. „Tady je Mary Fran, která se postará o vaše pohodlí. Dohlédne, aby vám nic nescházelo.“

Mary Fran, nebo spíše lady Mary Frances – vždyť byla hraběcí sestrou –, byla impozantní rudovláska se stejně upřímným úsměvem jako její starší bratr. Shromáždila všechny dámy a odvedla je do pokojů, kde jim přidělila jednotlivé komorné, které je ujistily, že udělají vše, aby se dámy už *nikdy* nechtěly vrátit zpátky na jih.

Augustin pokoj byl zařízen ve skotském stylu – závěsy, deky, koberec a dokonce i tapety na stěnách byly sladěny do zelené, černé a bílé barvy, kterou viděla na plédu pána domu. Pokoj byl prostě úchvatný.

„To všechen personál je tady tak... familiární?“ zeptala se Augusta své komorné.

„Familiární?“

„Přátelský.“

Dívčin pihovatý obličej se roztáhl do širokého úsměvu. „Bereme vás tady jako svou rodinu, to je zdejší pravidlo. Je něco, co bych pro vás mohla udělat?“

Augusta zakroutila hlavou a počkala, až se před ní dívka uklonila a cestou z pokoje ještě zkontrolovala vodu ve váze s květinami.

A pak se Augusta po nekonečně dlouhé době ocitla úplně *sama*.

Ať už Ian hledal Mary Fran kdekoliv – v kuchyni, v jídelně, ve spižírně, na dvoře –, sloužící mu vždy sdělili, že právě někam odešla, ale nikdo nevěděl kam.

A ačkoliv jim platil nejlépe v celém hrabství, Ian nebyl žádný hlupák a dobře věděl, že pokud se personál rozhodl, že ji bude před ním krýt, vždy se jí podaří nějak proklouznout, a to i když s ní chce mluvit její pán, hrabě a starší bratr.

Mihnutí se červené hlavy a lehký krok na schodišti v něm znovu probudil naděje. Tohle schodiště už dneska zdolal několikrát.

„Fiono!“ Na druhé straně chodby se ozvalo bouchnutí dveří. „Fiono Ursulo MacGregorová!“

Ticho, které jasně vypovídalo o tom, že před tím dítětem, jež vždy vědělo, kde se jeho matka ukrývá, nemá žádnou autoritu. A co by taky mohl čekat. Vždyť byla Skotka, MacGregorová, a navíc dcera Mary Fran.

Právě se chystal vrazit do dveří a popadnout neposlušné dítě, když vtom se zarazil.

„Vaše Milosti.“

Zatímco se Ian snažil vzpamatovat a rychle si vzpomenout na jméno hosta, mozek k němu vyslal myšlenku: Dáma s překrásnýma očima.

„Slečno Merricková.“ Nicméně nebyla to tatáž slečna Merricková, s níž se seznámil u vlaku, ani ta, které pomohl vystoupit z kočáru a doprovodil ji do domu. Tahle slečna Merricková na sobě měla hedvábný sytě rudý župan, jehož barva skvěle ladila k černým vlasům i k bezchybné pokožce. S vlasy vyčesanými do vysokého drdolu a s brýlemi na nose vypadala překvapivě smyslně.

„Musím se přiznat, lorde, že jsem se ztratila.“ Její úsměv byl spíše sebevědomý než vystrašený. „Hledala jsem koupelnu.“

A zatímco jiná žena by mohla být zděšená, že ji přistihl jen v županu, jak se potuluje po chodbě, Ian slečnu Merrickovou podezřívá, že je mnohem více znepokojená ztrátou času, kterou strávila hledáním.

Nabídl jí rámě. Naštěstí ji hedvábná látka ukryvala od krku až ke kotníkům a dům byl plný lidí. „Ztratit se v tomhle domě není žádný problém. Když jsem jako chlapec jezdíval na návštěvu ke svému dědečkovi, ze všeho nejraději jsem se potuloval po domě a objevoval nové pokoje a skrytá schodiště.“

A teď mu nezbyvá nic jiného, než se ze všech sil snažit, aby o dům nepřišel.

„Líbilo se vám cestování vlakem? Slyšela jsem, že chlapci jsou z vlaků nadšení.“

Chlapce nejspíše považuje za podivný druh hlučných a ušpiněných stvoření. „Řekl bych, že vám se cestování vlakem příliš nelíbilo, že?“

Ian očekával jen nějaké strohé odseknutí, ale místo toho se slečna Merricková zamyslela. „Líbí se mi, že je člověk tak pohyblivý. Že se za pár zlatek dostane do druhého města vzdáleného třeba i stovky mil. Ale právě teď bych dala nevím co za uklidňující horkou lázeň.“

„V tom případě jste šťastný člověk, protože my máme na střeše obrovskou cisternu plnou čisté vody, komín, který ji ohřívá, a velkou vanu, kde není problém otočit kohoutkem a napustit si ji horkou vodou.“

I když to bylo dost drahé. Zatraceně drahé. Instalovat něco tak příšerně drahého ho donutila jen výhrůžka Mary Fran, která tvrdila, že pokud v domě nebude vodovod, celý personál vyhlásí stávkou.

„Kdo je to? Je vám velice podobný.“

Zastavila se před další extravagancí, ačkoliv za tuhle byl Ian upřímně rád. „To je můj starší bratr, Asher, chvíli předtím, než nasedl na loď do Kanady.“

„Je tak vážný, ačkoliv velmi pohledný.“

Vážný? Právě se vzpomínali ze skandálu, který způsobi-la Mary Fran s tím zatraceným anglickým kapitánem, a zároveň se nějak museli vyrovnat s úpadkem rodinného jmění.

„Měl k tomu dobrý důvod.“ A Nový svět mu jen způsobil další vrásky. „Koupelna je tudy.“

Slečna Merricková se však nehýbala a se zájmem si prohlížela obraz mladého zemana ze skotské Vysočiny oděného do

rodového kiltu, ačkoliv bez královských reálií. Asher se odmítl takhle nechat vymalovat. Byl vyzábly až na kost, ale neskutečně hrdý. Ian doufal, že alespoň ta hrdost bratrovi zůstala.

„Starosti máte zřejmě i vy,“ řekla, když se odpoutala od obrazu a vydala se daným směrem.

Ian se s vypětím všech sil usmál. „Ale také mám spoustu důvodů k radosti. Mám výborné sousedy, vlastním nejkrásnější kus půdy a má rodina se těší dobrému zdraví.“

„Jen díky vám.“

Chytrá a všímavá – podivná kombinace u ženy.

„Jsem Skot, slečno Merricková. Všechno, co dělám, dělám pro dobro své rodiny.“ Dokonce i ztraceným starým pannám ukážu správnou cestu. „Vaše koupelna je zde.“ Ian nakoukl dovnitř a přesvědčil se, že mýdlo, ručníky a všechny ty drahé věci, co Mary Fran tvrdila, že dámy potřebují, je na svém místě. „Umíte používat kohoutek?“

„Ne.“

A podle výrazu na její tváři by raději zemřela ve vlaku, než aby někoho požádala o radu.

„Není na tom nic těžkého.“ Ian počkal, až slečna Merricková vstoupí do mramorového chrámu, pak vešel za ní a kolem štíhlého těla se naklonil nad měděnými kohoutky. Slečna Merricková ho bedlivě pozorovala. „Ten napravo je na studenou vodu, a ten nalevo na horkou. Nejdříve pusťte studenou, protože někdy to trochu zlobí a...“

Když otočil oba kohoutky, zjistil, že někdo zastavil vrchní ventily. V malém prostoru mramorové koupelny ucítil vůni slečny Merrickové – snad citrón, verbena a kouř z uhlí. Natáhl se a otevřel vrchní ventily.

V následující chvíli se stalo hned několik věcí najednou.

Nejdříve ucítil, jak někdo prudce otevřel dveře, které mu vrazily do zad. Pořádná rána ho spíše překvapila, než bolela, nicméně zbavila ho rovnováhy a Ian dopadl na slečnu Merrickovou.

Pak uslyšel Fionin hlas, který gaelským dialektem zamumlal něco jako: „Pardon!“, a hned nato rychlé kroky, které se měly k ústupu.

A pak se žena s krásnýma modrýma očima změnila na ženu, která byla měkká, hebká, oblá na správných místech a Ian na ní téměř ležel celou svou vahou.

Neodstrčila ho od sebe. Dokonce se ho ani nedotkla. Jen zavřela oči, což byl jediný způsob, jak mu dala najevo, že přitlačit dámu vlastním tělem na stěnu koupelny považuje za velice nevhodné.

Ještě něco se stalo. Ian si všiml jejích těžkých prsou, které se mu opíraly o hrud. Zřejmě si již v ložnici odložila šněrovačku, a tak nezůstalo nic, co by jakkoliv skrývalo její ženské půvaby.

Chytrá, všímavá a překvapivě dobře vyvinutá.

Ačkoliv by se nejraději přitiskl ještě blíže, Ian se jednou rukou opřel o stěnu, napřímil se a naposledy zkontroloval oba kohoutky. „Omlouvám se, slečno Merricková.“

„Jen nehoda. Z jízdy v kočáře jsem stejně samá modřina.“

Věděla, že na tuto nehodu nikdy nezapomene, i když pro něho byla zcela bezvýznamná.

Zatraceně, jeho mužské partie reagovaly až překvapivě rychle, i když vlastně nevěděl proč. Možná to mělo co dočinění s dlouhodobým stresem a – s krásnýma očima.

„Ventily jsou otevřené, teď už jen stačí otočit kohoutkem. Ale nezapomeňte na horkou vodu.“

Přikývla a Ian se rychle odporoučel, protože by mohl říct ještě něco stupidnějšího.

2

Willard Daniels pozoroval svého prvorozeného syna a dědice, jak pokládá prázdnou sklenici zpátky na táč hned vedle křišťálové karafy, která teď byla rozhodně méně plná než před hodinou a která se leskla v odrazu zapadajícího slunce.

Chlapec měl elegantní ruce, což rozhodně nebyl žádný kompliment. Všeobecně se smýšlelo, že vojenská služba udělá z mladíků muže, nicméně ani pět let v lehké kavalérii nezměnilo nic na zženštilé eleganci příštího barona z Altsaxu a Gribbonu.

Jenže tento poznatek si Willard samozřejmě nechá jen sám pro sebe. Matthew uměl logicky uvažovat a v jeho krásné hlavě se rodily skvělé vojenské strategie. Rovněž však byl až nevhodně plachý a váhavý. Willarda to ničilo stejně jako rudý odstín v blondatých vlasech jeho syna. A jako kdyby toho nebylo dost, ještě tady byl ten slabý náznak nespělosti v jeho manýrech, sklony k uzavřenosti a k oddávání se naprostému tichu, ačkoliv on by od svého vlastního syna očekával spíše rozhodnost a mužnou sílu.

Zklamání, to bylo něco, s čím se Altsax musel naučit žít, ale neúspěch rozhodně vyloučil. Ještě předtím, než se Genie nebo Hester provdají za toho hraběcího šaška nebo než si vezmou kohokoliv jiného, musí být vyřešen problém s jejich stárnoucí a trapnou sestřenicí. A to dříve než Augusta Merricková ohrozí společenské postavení Danielsů jen tím, že vůbec existuje. Odmlítla jediné možné řešení, a to provdat se za Matthewa – což jí nabídl jen tak v žertu – i když nakonec tomu byl rád. Dokonce i něco tak neužitečného, jako je jeho vlastní syn, si zaslouží lepší ženu, než je žalostná Augusta Merricková.

Podobné neradostné úvahy byly dost pádným argumentem, aby dopil zbytek whisky z poloprázdné karafy.

Přijít hned první večer strávený pod střechem hostitele k večeři opilý, to bylo velice nevhodné, ale koneckonců večeře bude až za hodinu. Willard popadl karafu, nalil whisky do sklenice a sám sobě si připil na zdar svých plánů.

Jedno z požehnání, které plynulo ze zábavy bohatých Angličanů, byl fakt, že Ian může spolu s nimi nasytit i svou rodinu. Několik málo letních měsíců se v jejich domě podávalo skvělé aberdeenské hovězí, občas jehněčí, křupavá vepřová pečeně, kuřata tak mladá, že se jejich masíčko jen rozplývalo a díkybohu žádné skopové.

Ačkoliv v Ianově životě byly dny, že dokonce i zvuk tuhého skopového, které se dusilo v hrnci nad ohništěm, zněl jeho uším jako rajska hudba.

Možná to je spravedlivý obchod, pomyslel si Ian, když se k večeři navlékal do slavnostních šatů, aby usedl ke stolu s opilým baronem, s jeho málomluvným synem a se třemi chichotajícími se ženami.

Až na starou pannu. Ta měla dost zdravého rozumu, aby si večeři nechala poslat do ložnice, kde drahým hovězím zřejmě krmí svou kočku.

Baron vstal, mírně zavrával a tázavě se podíval na Iana. „Dámy si po večeři jistě chtějí vypít čaj a popovídat si. Neposkytneme jim soukromí a sami si nedáme něco k pití?“

„Ale samozřejmě,“ řekl Ian a nenápadně dloubl do Connora, který hleděl na nedojedené jídlo na baronově talíři. Nejraději by ho poslal do vesnice chudým, ale kdyby věděli, že jídlo pochází ze stolu Angličanů, i ti nejbídnější by nad ním ohrnuli nos.

„Musím říct, že tohle je prvotřídní pití,“ řekl uznale Matthew Daniels, když se všech pět mužů usadilo v knihovně. „Uvažovali jste někdy o tom, že byste ho vyváželi?“

„Nyní to je docela problém,“ odpověděl Connor, aby Iana ušetřil potíží. „Dobrá whisky je sice v oblibě, jenže jsou na ní uvalené velké daně, a to na obou stranách hranice...“

Daniels junior se s Conem a Gilem pustil do překvapivě inteligentní debaty o výhodách a nevýhodách vývozu whisky, zatímco baron se sklenicí v ruce přistoupil k Ianovi, který stál u okna a díval se ven.

„Ten chlapec...“ řekl baron a s chutí si přihnul, „...dát se hned po večeři do debatování o exportu whisky. Myju si nad ním ruce.“ Zhluboka si povzdychl, dlouze se zadíval na svou poloprázdnou sklenici, jedním lokem ji vyprázdnil a odložil ji na okenní parapet.

„Mohu vám dolít, barone?“

„Ano, to byste byl laskav. Cestování s tolika ženami je velice náročné. Jistě víte, o čem hovořím.“

Ian se jen usmál, vzal prázdnou sklenici a odešel k servírovacímu stolku, aby ji znovu dolil. Sáhl však do zadních řad, kde stála whisky mladšího ročníku. Baron byl již v takovém stavu, že by kvalitní pití stejně neoceníl. Karafa se navlas podobala svým starším bratrům, jenže její obsah by Ian nenalil ani Mary Franině oblíbené prasnici.

„Tahle je speciálně pro vás,“ řekl Ian, což byla pravda. „Rozhodně se nehodí pro běžné popíjení.“

„Musím říct,“ prohlásil baron a zhluboka si přihnul, „že vy Skotové opravdu víte, jak uctít své zákazníky.“

„Své hosty,“ opravil ho Ian mírně.

Baron znovu pozvedl sklenici a pak se obrátil k oknu. „Asi bychom si měli promluvit o dámách.“

Copak na podobné obchodování není ještě příliš brzy? Ian byl sice rád, že otec slečny Danielsové s jejich sňatkem souhlasí, ale na druhou stranu ho překvapovalo, že se chce tak rychle zbavit své dcery. Ještě nebyli ani čtyřicet hodin pod jeho střechou a bez toho, aniž by se Ian vůbec vyjádřil, jde baron rovnou k věci.

„O dámách?“ opakoval Ian a přistoupil blíže k baronovi. Za nimi mladší muži pokračovali v diskuzi o exportu whisky a dostali se do takového stádia, kdy používali výrazy jako: *Vy zatracení Angličané* nebo: *Vy zatracení Skotové*, a velice se u toho bavili.

Ian venku na terase uviděl Mary Fran, jak se směje něčemu, co řekla paní Redmondová.

Baron se k němu naklonil blíže, zřejmě aby ho oblažil svým dechem, který by srazil na kolena i silného muže.

„Jak vlastně ovdověla vaše sestra, Balfoure? Je zatraceně hezká, když pomíneme ty zrzavé vlasy. A vdovy bývají velmi vášnivé, jistě chápete, jak to myslím?“

Naneštěstí baron vznesl svůj nemístný dotaz právě v tu nejnevhodnější chvíli, a to když se muži v místnosti odmlčeli, takže jeho slova slyšel dokonce i sluha, který se právě objevil ve dveřích knihovny.

Ian se podíval na své bratry. Con pevně sevřel rty a Gil ho raději chytil za rameno.

Urážka Mary Fran byla dostatečně nevhodná, aby se výraz Matthewa Danielse změnil od téměř uvolněného k neproniknutelné masce lhostejnosti, kterou Angličané tak rádi používají. Všichni v místnosti se dívali na Iana.

Baron povytáhl obočí a loktem dloubl do Iana. „Nu?“

Překrásné letní ráno ve Skotsku přicházelo dostatečně brzy, aby člověk, který hostí skupinu hloupých Angličanů, stihl udělat nějakou užitečnou práci ještě předtím, než se převlékne a přidá se k nim na snídani. Rovněž mohl večer zůstat vzhůru o něco déle, aby se mohl věnovat potřebné korespondenci.

Brzké ráno mu rovněž umožňovalo osamělou projížďku jednou z nejkrásnějších krajín zdobenou právě vycházejícím sluncem, kdy mohl v klidu přemýšlet například o nutnosti ignorovat opilého Angličana, který urazil jeho sestru.

Ian se obrnil veškerou trpělivostí a kývl na Danielse, aby svého drahého papá vzal do postele, ačkoliv z představy, že baron bude jeho tchán, se mu chtělo zvracet.

Takový byl v posledních letech každý den jeho života. Snažil se obrnit trpělivostí, snažil se udržet dobrý dojem, snažil se, aby setkání byla co nejkratší, snažil se uživit svůj klan a snažil se vymyslet nový plán, jak by z kapes Angličanů vytáhl další a další peníze na opravu rozpadajících se zdí. A právě teď se snažil držet se naděje, že Altsax odjede brzy domů.

Vlastně by se mohl přejmenovat na hraběte Snaživého.

Brzy svou snahou získá hraběnku. Aby zachránil Balfour, byl ochoten udělat naprosto všechno, a to dokonce oženit se s Angličankou, i když mnohem raději by po svém boku viděl praktickou Skotku, která by mu pomohla nést jeho břímě. Ženy jako Mary Fran uměly tvrdě pracovat, obětovat se a věděly, co je to loajálnost.

Nicméně něčeho takového se mu nedostane. Eugenie Danielsová byla sice velice krásná, ale takovým tím anglickým vybledlým způsobem. V noci v posteli bude určitě chladná jak leklá ryba a bude plakat smutkem po mamince.

Ianovy chmurné myšlenky přerušila osamělá postava, která se právě vynořila ze stínu vzadu za domem. Žena...

Pozoroval ji, jak si to rychlým krokem míří do zahrady. Byla vysoká s dlouhým černým copem, který jí dosahoval až do půli zad. S každým krokem jí konec copu rytmicky poskakoval sem a tam.

Zatraceně. Poznal běžovou šálu s černými štrápci a pobídl Hanibala do klusu.

„Dobré ráno, slečno Merricková.“

Prudce se zastavila zády k Ianovi, zatímco on seskočil z koně a sundal si jezdecké rukavice. Svázal opratě a poplácal koně po plecích.

„Neuteče vám?“ zeptala se, když se konečně obrátila.

„Má skotskou výchovu. Dojde jen k nejbližšímu poli s ovsem.“ Ian se vlídně usmál, poněvadž dáma se zdála být zneklidněná. „Pojďte, slečno Merricková, projdeme se. Zahrada je v ranním rozbřesku překrásná.“

Letmo se ohlédla k domu a Ian cítil, jak mu pokleslo srdce, což by však měl ignorovat. Jedna věc byla náhodou na něho narazit na chodbě při cestě do koupelny, ale druhá být viděna, jak se s ním prochází po zahradě. Bylo zřejmé, že něco takového slečně Merrickové připadá nevhodné.

Ianovi bylo slečny líto. Koneckonců byla dáma a nemohla za svůj nedostatečný původ. „Když to vezmeme tady vlevo, nikdo nás neuvidí.“